

се уловили да уредеть управление то на държава та си. Следъ много сговаряне и прѣспирни най-сетнѣ отсѣкли да съставятъ *Народоправление на Съединени ти Държави*. Върховна та власть била прѣдадена въ ръцѣ тѣ на прѣдсѣдателъ тѣ (президентъ тѣ), избираенъ за 4 години въ съборъ тѣ (конгресъ тѣ или сеймъ тѣ), който състоялъ отъ прѣдставители отъ всички ти штатове. Въ внѣтрѣшни ти работи всички ти штатове си се управлявали отдѣлно и си имали свои съборове. За пръвъ прѣдсѣдателъ на народоправление то билъ избранъ Вашингтонъ, който следъ свършване то на война та, оставилъ войводство то, и, като Римскій Цинцинатъ, отишълъ си въ село то да си работи. (Робство то, което съществувало най-много въ южни ти штатове и било потвърдено отъ народоправление то, послѣ станало изворъ на размирици въ това царство).

Английска та книжнина въ XVIII вѣкъ. Въ тоя вѣкъ въ Англия се явили даровити романисти, които се прѣдставляватъ люде съ силенъ и благороденъ характеръ; юнаци ти на тѣхни ти романи търпеть бескрайни теглила и различни прѣврати въ съдбина та си; нѣ най-сетнѣ добродѣтель та надвива, а порокъ тѣ се наказова. Това направление се вика чувствително или »сантиментално«. Такива романисти правили читатели ти да съчувствувать за страдания та на юнаци ти или ги завладѣватъ съ образи на спокойний челяденъ животъ. Такива са: Ричардсонъ съ романъ тѣ си »Клариса« и Холдемитъ, съчинитель тѣ на »Векефилдскій свештеникъ«. Споредъ тия романи зели да пишать и въ Франция и въ Германия; сантиментална та посока се распространила по цѣла Европа. (А въ XIX вѣкъ въ Англия излѣзълъ другъ видъ романъ — историческій, за образецъ на който били съчинения та на Валтеръ Скота). Въ съштиѣ XVIII вѣкъ Англия родила нѣколко добри историци. Най-прочутъ отъ тѣхъ е Гибонъ,